

ἀληθεία σάρκα εἰληφέναι, οὐκ ἀπὸ Μαρίας τῆς παρθένου, ἀλλὰ ἀληθινὴν μὲν ἐσχγκέναι τὴν σάρκα καὶ σῶμα, οὔτε <δὲ> ἀπὸ σπέρματος ἀνδρὸς οὔτε ἀπὸ γυναικὸς παρθένου. ἀλλὰ ἔσχεν μὲν σάρκα ἀληθινὴν, τούτῳ <δὲ> τῷ τρόπῳ καί, φησὶν, ἐν τῷ ἔρχεσθαι ἀπὸ τῶν ἐπουρανίων ἦλθεν εἰς τὴν γῆν καὶ συνήγαγεν ἑαυτῷ ἀπὸ τῶν τεσσάρων στοιχείων σῶμα. . . . ἀπὸ γὰρ τοῦ ξηροῦ τὸ ξηρὸν καὶ ἀπὸ τοῦ θερμοῦ τὸ θερμὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ τὸ ὑγρὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ τὸ ψυχρὸν <λαβὼν> καὶ οὕτως πλάσας ἑαυτῷ σῶμα ἀληθινῶς πέφηεν ἐν κόσμῳ καὶ ἐδίδαξεν ἡμᾶς τὴν ἄνω γνῶσιν, καταφρονεῖν τε τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἀρνεῖσθαι αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὑποδείξας ἡμῖν ἐν ποίᾳ γραφῇ ποιά ἐστὶ τὰ φύσει ἐξ αὐτοῦ εἰρημένα καὶ ποιά ἐστὶ τὰ ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ. „οὕτως γάρ“, φησὶν, „ἔφη ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, γίνεσθε δόκιμοι τραπεζίται· χρῶμαι γάρ“, φησὶν, „ἀπὸ πάσης γραφῆς ἀναλέγων τὰ χρήσιμα.“¹ εἶτα, φησὶν, ἔδωκεν ὁ Χριστὸς ἑαυτὸν παθεῖν ἐν αὐτῷ τῷ σώματι καὶ ἐσταυρώθη ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐτάφη ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀνέστη ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἔδειξεν αὐτὴν τὴν σάρκα τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. καὶ ἀναλίσκας, φησὶν, αὐτὴν τὴν ἐνανθρωπήσιν ἑαυτοῦ ἀπεμέρισε πάλιν ἐκάστῳ τῶν στοιχείων τὸ ἴδιον, ἀποδὸνς τὸ θερμὸν τῷ θερμῷ, τὸ ψυχρὸν τῷ ψυχρῷ, τὸ ξηρὸν τῷ ξηρῷ, τὸ ὑγρὸν τῷ ὑγρῷ· καὶ οὕτως διαλύσας ἀπ' αὐτοῦ πάλιν τὸ ἑνσαρκον σῶμα ἀνέπτη εἰς τὸν οὐρανόν, ὅθεν καὶ ἦκε. . . .

3. Τὰ ὅμοια δὲ τῷ ἑαυτοῦ ἐπιστάτῃ Μαρκίῳνι περὶ τε τῆς ἄλλης σαρκὸς καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἐδογματίσεν, φάσκων μὴ εἶναι ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα περ ἐπὶ τῆς γῆς ἔδοξεν ὁμοίως δογματίζειν.

Hippol., Refut. VII, 11²; "Οτι καὶ Ἀπελλῆς (wie Lukanus) <Μαρκίωνος> γενόμενος μαθητῆς οὐ τὰ αὐτὰ τῷ διδασκάλῳ ἐδογματίσεν, ἀλλὰ ἐκ φυσικῶν (!) δογμάτων κινηθεὶς τὴν οὐσίαν τοῦ παντὸς ὑπέθετο.

L. c. VII, 38: Ἀπελλῆς δὲ ἐκ τούτων γενόμενος (von Cerdo und Marcion) οὕτως λέγει· Εἶναι τινα θεὸν ἀγαθόν, καθὼς καὶ Μαρκίων ὑπέθετο, τὸν δὲ πάντα κτίσαντα εἶναι δίκαιον, ὃς τὰ γενόμενα ἐδημιούργησε, καὶ τρίτον τὸν Μωσεῖ λαλήσαντα — πύρινον δὲ τοῦτον εἶναι —, εἶναι δὲ καὶ τέταρτον ἕτερον, κακῶν αἰτίον· τούτους δὲ ἀγγέλους ὀνομάζει. νόμον δὲ καὶ προφήτας δυσφημεῖ, ἀνθρώπινα καὶ ψευδῆ φάσκων εἶναι τὰ γεγραμμένα, τῶν δὲ εὐαγγελίων ἢ τοῦ ἀποστόλου τὰ ἀρέσκοντα αὐτῷ αἰρεῖται. Φιλονόμην δὲ τινος λόγους προσέχει ὡς προφητικὸς φανερώσει.

¹ Hierzu c. 5., wo Epiph. (Hippolyt) sagt: Εἰ δὲ καὶ ἡ βούλει λαμβάνεις ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς καὶ ἡ βούλει καταλιμπάνεις, dazu s. unten Orig., Comm. in ep. ad Tit. (T. V. p. 283 f).

² In der Refut. ist Hippolyt augenscheinlich auch von Tertullian abhängig, vgl. auch Pseudotertullian.